

¿Una vaga és la solució?

- S'han de reclamar els mitjans necessaris, però també ser exigent amb el personal de justícia

SILVIA GIMÉNEZ-SALINAS*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 26.01.09

Aquestes setmanes s'han publicat --i han estat fins i tot portada de diaris i d'internet i han obert els informatius de televisió i ràdio-- moltes notícies relatives a les queixes i exigències de jutges i magistrats per millorar l'Administració de Justícia davant la falta de mitjans, la sobrecàrrega de feina i les condicions en què ho fan, entre altres motius. Si bé comparteixo aquestes exigències, i el fet de reclamar que la Justícia, una vegada per sempre, sigui una prioritat, no comparteixo el mètode que una part de la judicatura vol proposar com a via de solució: la vaga.

Que la nostra vella d'ulls tapats i amb la balança a la mà necessita la conjunció de molts desitjos de millora i de canvi no hi ha qui ho dubti, tot i que, tampoc ens enganyem, els últims anys se li han practicat nombrosos líftings que li donen una aparença més en sintonia amb els nous temps.

PERÒ QUE la reivindicació comuna es pretengui mitjançant una vaga no pot ser compartida per qui firma aquest article, ni per la majoria dels que, com jo, es dediquen a l'advocacia, és a dir, al dret de defensa de molts ciutadans que recorren a l'Administració de Justícia per dos

motius: el primer i fonamental, perquè tenen un conflicte que desitgen que es resolgui. El segon, subjacent, perquè hi confien per resoldre'l.

Els jutjats estan col·lapsats per diverses causes, algunes són molt antigues, però també perquè cada vegada que el nostre Legislatiu crea, modifica o reforma algunes lleis no s'acompanya de la dotació pressupostària que això comportarà. No obstant, algunes de les disfuncions que pateix la nostra justícia tenen un origen molt menys prosaic.

Es tracta d'un servei públic, però també és el tercer poder i el pilar fonamental de l'Estat de dret. Per això, la seva estructura és complexa, i hi intervenen diverses administracions i una varietat de professionals amb diferents estatuts i sistemes de funcionament. Jutges i magistrats independents conformen el Consell General del Poder Judicial; secretaris judicials dependents del Ministeri de Justícia; fiscals jerarquitzats mitjançant el Ministeri Fiscal; funcionaris de l'Administració de Justícia dependents orgànicament del departament competent a la comunitat autònoma; professionals liberals coordinats mitjançant els col·legis d'advocats, i procuradors amb unes competències territorials que poden ser autonòmiques, municipals o que agrupin alguns partits judicials. I això per no parlar d'una xifra indeterminada d'altres professionals que poden intervenir en un procés en qualitat de pèrits.

A això hi hem de sumar una configuració en jutjats i tribunals distribuïts en un total de 431 partits judicials amb més de 3.000 òrgans unipersonals i 300 òrgans col·legiats, els quals, sense perjudici que evidentment es regeixen per normes processals comunes, poden tenir petites variacions pel que fa a l'organització de la feina interna en virtut

de l'anomenada potestat jurisdiccional, que, a la pràctica, va més enllà del fet d'emetre i de fer complir una resolució que resolgui el conflicte del ciutadà, sinó que també afecta temes com quin dia i a quina hora es convoca un judici oral.

En definitiva, que el que preval quan parlem del funcionament de l'Administració de Justícia és determinar responsabilitats i la necessitat d'una voluntat real de coordinació. Per posar un exemple: un caríssim sistema informàtic amb el qual es pretengui informar públicament del transcurs dels judicis convocats en un dia no servirà per a res si la persona encarregada d'introduir les vistes convocades o l'hora de l'inici d'aquestes no ho fa.

NO NEGAREM la quantitat de feina que hi ha a les taules dels nostres jutjats i tribunals, però hi ha jutjats més col·lapsats que altres en un mateix partit judicial i una mateixa jurisdicció, amb el mateix repartiment d'assumpes i amb els mateixos recursos personals i econòmics. Els advocats que dia a dia anem a l'Administració de Justícia sabem el termini mitjà de resolució d'un assumpte, però després ens encomanem a la sort, ja que, a més a més de la taxa mitjana, hi ha les desviacions. I és que els terminis són improrrogables per a les parts, però no per a alguns jutjats que ja han inclòs a la plantilla de les resolucions un correctíssim anunci que reconeix el retard, però l'imputa a la falta de mitjans.

Per això sorprenen les convocatòries de vaga. Reclamarem sempre i sense cap complex la necessitat de dotar prou la nostra Administració de Justícia dels mitjans necessaris per a un correcte funcionament, però això ha d'anar acompanyat, sens dubte, d'un exercici d'autodisciplina i

d'autoresponsabilitat molt més exigible a qui s'arroga l'auctoritas, amb mesures decidides per detectar i eradicar les disfuncions particulars.

Entenc que la paraula, el diàleg, la disposició, la col·laboració i la cooperació entre les parts és el permetrà arribar a acords. Hem de donar exemple.

* Presidenta del Consell del Col·legis d'Advocats de Catalunya.